

Бархак мегӯянд, ки душман чуз бадӣ намебинад, дӯст чуз гулистон. Табиати душман хамин аст, ки хамеша кӯшиш мекунад то дар манзараи шаффоф нуксон ёбад, камбудӣ чӯяд, агар дарёфт карда натавонад, хатман ба тӯхмат, бадгӯй ва чиркқобӣ оғоз мекунад. Агар нафаре ё чамъияте ба бурдбориву муваффакият, бахтиёриву хушбахтӣ ва чахонишавию созандагӣ рӯё оварад ва дар ин роҳ комёб гардад, табиати нопоки душман бештар хамон вақт фаъол мегардад.

Айнан имрӯзо бурдбориву муваффакияти миллати тоҷик, бурдбориву созандагии халқ зохиру ботин, андешаву табъи палиди хамин хоинони Ватан, ба монанди Кабирию Варқӣ, Юнусу Нуриддин ва даххо пайравону алокамандони ин фурӯмоёгонро ба ташвиш овардааст, зеро табиати мугризона ва нопоку муфлиси хоинони Ватан, чун кирми саргин танҳо ба начосат хӯ кардаасту халос.

Инак аввалин агрегати НБО “Рогун” ба қор оғоз мекунад ва мардум ин рӯзро чандин сол ин ҷониб интизор ҳастанд. Миллати тоҷик ҷӣ рӯзҳои сахтеро паси сар қарданд. Хама аз якгиребон сар бароварда, ҳолатҳои вазнинро гузарониданд. Бархилофи хоинону ватанфурӯшон ба ҳар ҷониб, мисли муши тағӣ бурё гурез нақарданд, ба дастурҳои худ сангпартоӣ нақарданд, ба намақдони худ ношукрӣ нақарданд, баръакс шукр қарданд, меҳнат намуданд ва имрӯзо ба ин муносибат хушнудиву сурур доранд. Азбаски ин душманони миллат худ аз саодат бебаҳраанд бо ҳар роҳ меҳоханд бадгӯй нисбат ба ҳар қору рафтор, қорабиниву идҳои мардум қунанд.

Рӯзи дигар аз омадани ҳавои сард, ки ин тағйирёбии иқлим дар тамоми сайёра идома дорад, онро қун “офат” маънидод намуда, монанди ҳари белаҷом бо овози баду лиқиданиҳои худ дар миёни мардум меҳоханд як навъ ҳаросу ташвиш ворид намоянд ва бо ин роҳ меҳоханд табъи мунаввари халқро ҳалалдор созанд. Вале як нуктаро дарқ намеқунанд, ки ин ҳангосяи онҳоро дигар миллати тоҷик намешунавад ва шунидан ҳам намеҳаҳад ва агар шунавад ҳам, баръакс ба онҳо лаънат мегӯяд. Зеро шахсе, ки як намунаи хурсандии мардумро ба маърази тамоми олам ҳамқун масҳара рӯнамуд мекунад, ё ин ки якбора ба сари мардум омадани сарморо ҳамқун хурсандии худ қабул намуда, ба қои дистғирӣ руҳи мардумро меҳаҳад, ки шиканад, ин навъ одамсуратон қигуна метақонанд ба дастғирии мардум умед қунанду ҳудро аз миллати тоҷик шуморанд. Яъне

ин девсиратон меҳоханд бо ин роҳ аз хоҷагони хориҷии боз пулу мол гиранд, гурезгоҳи муваққатии худро устувортар созанд, аммо онҳо медонанд, ки рӯзе ба ин кирдорҳои худ ҷавоб хоҳанд дод

**Исроил Ҳамдамов**